

[ק"ב], ומשמע ממנה שריש לקיש סובר "אין שיעור למים".

שם דנה המשנה בהלכות "שחוטי חוץ", והוא, השוחט והמעלה חוץ לבית המקדש זבחים וכל הראוים להיקרב בפנים. והעושה כן, חייב כרת.

והתנן, הרי שנינו: רבי אלעזר אומר (484): אף המנסך מי חג, שנתמלאו לשם ניסוך המים, בחג הסוכות, בחוץ, חייב, משום המעלה בחוץ.

ושם בגמרא, אמר רבי יוחנן משום מנחם יודפאה [מן העיר יודפת (485)]: רבי אלעזר בשיטת רבי עקיבא רבו, אמרה, לחיוב על ניסוך המים בחוץ,

בפרשת קרבנות המועדים [במדבר כט] נאמר בכל ימי החג "מלבד עולת התמיד ומנחה ונסכה" או "ונסכיהם". ואילו ביום הששי נאמר "מנחתה ונסכיה". דדריש רבי עקיבא

[תענית ב ב], שיש כאן משמעות של שני ניסוכין: אחד ניסוך היין ואחד ניסוך המים (486),

וכיון שרבי אלעזר סובר כרבי עקיבא, הדורש ניסוך המים מניסוך המים, הילכך (487) הקישם הכתוב זה לזה. וכשם שאם ניסך יין בחוץ, חייב [לכולי עלמא], כן אם ניסך מים בחוץ חייב. וזה טעמו של רבי אלעזר.

אלו הם דברי רבי יוחנן בשם מנחם יודפאה.

ושם בגמרא, אמר ריש לקיש: לדברין, שרבי אלעזר מקיש מים ליין, אי, אם כן, גם נקישם ונאמר: מה יין, שיעורם לניסוך הוא שלשה לוגין, כמו שאמרה התורה "רביעית ההיין", אף מים, האם הנך סובר שלדעת רבי אלעזר שיעורם לניסוך בחג הוא שלשה לוגין? [ועיין שם בגמרא, מדוע קשה לומר כן].

אז, בהשאירו שלשה לוגין, שהם שיעור קידוש, נתקדשו המים מאליהם, מפני היותם בכלי שרת. אלא, שדבר זה תלוי באם "כלי שרת מקדש שלא מדעת", עיין שם.

484. גירסת המשנה שם.

485. רש"י שם.

486. גירסת הגמרא שם.

487. כן פירשו כאן התוס'.

ושם הגירסא: בשיטת רבו רבי עקיבא אמרה, דאמר ניסוך המים דאורייתא.

[וכתב הצאן קדשים] שם] בזבחים, ששיטה זו סוברת כן לגבי ניסוך בחוץ ולענין ליפסל בלינה, אבל לגבי מעילה, ודאי מועלין בהם]. ועתה, קשה לשיטת התוס' [שיטה השלישית], למה, באמת, מועלין בשלשת לוגין הראשונים, הלא לפי ראיות המקדש דוד לא נתקדשו המים כלל?

ותירץ התקנת עזרא, שמדובר שלא מלאו את הצלוחית בבת אחת ביותר משלשה לוגין, אלא ששפכו לתוכן מים מעט מעט, לפיכך נתקדשו שלשת לוגין הראשונים, ומה שהוסיפו עליהם אינו מגרע מקדושתן.

עוד מתרץ: שיטה זו אכן סוברת שאם יש יותר משלשת לוגין לא נתקדשו, אלא, שכאשר הנהנה מהם הוציא ממנה מים,